

PROSTOR

Podzim 2022

Karlovarský kraj ocenil nejúspěšnější žáky a studenty. Byla mezi nimi i řada mladých z naší ZUŠ Jára Cimrmana

Začátkem listopadu ocenil Karlovarský kraj nejúspěšnější žáky za vzornou reprezentaci kraje v celostátních a mezinárodních soutěžích za školní rok 2021/2022. Ceny si žáci převzali ve slavnostním sále v areálu kláštera v Teplé. Naši ZUŠ Jára Cimrmana Františkova Lázně reprezentovali tyto žákyně a žáci:

Za vynikající výsledky ve hře na klarinet získaly toto ocenění čtyři dívky za hru na klarinet, a to **Maria Oslovičová**, **Anna Oslovičová**, **Františka Katreniaková** a **Kristýna Říšská**. Dál byl oceněn **Petr Jelínek** za rovněž vynikající výsledky ve hře na saxofon. Všichni jmenovaní jsou ze třídy pana učitele **MgA. Lukáše Böhma**. Mezi další velice úspěšné žáky patří **Jaroslav Lehoczky**, **Eva Kolářová** (trubka) a **Oliver Vosátka** (lesní roh), kteří jsou ze třídy pana učitele **Jana Kováře**, dále **Daniel Říšský** (tenor) ze třídy pana učitele **Roberta Říšského**.

V celostátních soutěžích si skvěle vedly také **Viktorie Hrušková** (kontrabas) ze třídy pana učitele **Bohumila Polívky**, dále zpěvačky **Kristýna Kůtková** a **Michaela Zárubová** (populární zpěv) ze třídy paní učitelky **Mgr. Soni Leškové**, v oboru LDO– tvůrčí psaní to byla **Lenka Duongová** ze třídy paní učitelky **Mgr. Jaroslavy Rymešové** a konečně v tanci **Františka Katreniaková** (balet) ze třídy paní učitelky **Dagmar Dusové**.

Všem jmenovaným náleží naše velká gratulace.

Na doplnění: S Lenkou Duongovou jste se jako s autorkou potkávali řadu let na stránkách Prostoru. Lenka letos v létě úspěšně odmaturovala a nyní studuje vysokou školu v Nizozemsku.

Momentky ze slavnostního předávání ocenění zachytil zástupce ředitelky naší ZUŠ Jára Cimrmana Bohumil Polívka.

Kouzelný svět za plotem

Jednou jeden malý kluk Jack si šel hrát s autíčky na zahradu. Dostal je ke svým 8. narozeninám.

„Hlavně si ty hračky hlídej, ať si je tady nenecháš. Vždyť jsou na dálkové ovládání,“ řekla maminka a napila se kávy.

Když si Jack hrál, omylem mu vjelo jedno auto do křoví. Jack položil ovladač a běžel do křoví svoji hračku vytáhnout. Potom, jak vlezl do houštiny, si povšiml, že v plotě je díra. Hned za plotem rostl les a v něm na mechu leželo auto. Ano, to auto, které zajelo Jackovi do křoví.

„To je ale hustý. Ten průlez je akorát tak velký, abych jím prolezl,“ pomyslel si Jack a protáhnul se tou dírou přímo k autíčku. Jakmile se Jack dostal do lesa, tak si všimnul, že vypadá úplně jinak, než tak, jak vypadal za plotem. Listy stromů byly modré, všechny květiny měly žlutou barvu a tráva byla světle růžová.

Jack sebral svojí hračku a prolezl dírou zpátky na zahradu. Jakmile vylezl i z křoví, všiml si, že maminka spí. Tak si řekl, že má čas a že půjde ten záhadný les víc prozkoumat. Zase prolezl otvorem v plotě zpátky do toho lesa a hned za jedním stromem, uviděl malého mužička s zelenými vlasy.

„Kdo to je? Vypadá jako skřítek, ale s zeleným círem? Vypadá spíš jako vodník,“ povídal si Jack tiše pro sebe, a pak zařval na podivného mužička: „Hej, kdo jsi a proč je tenhle les tak divný? A kdo udělal tu díru do plotu? Takovou, abych tudy mohl prolézt?“

Podivný mužiček si všiml kluka a místo odpovědi utekl k velkému bílému hradu, který byl na kopci nad lesem. Nejdřív se Jack chtěl za ním rozběhnout, ale zastavil se, protože si všiml zelené oblohy. Bylo to všechno kouzelné!

Vrátil se raději zpátky k plotu, odkud přišel, a sledoval, jak se kouzelný les mění na normální les, ve kterém zase stromy mají zelené listy nebo zelené jehličí, a kde je tráva také zelená. A nebe nad ním bylo opět modré. Kytky začaly mít více barev a vše živé v lese se proměnilo na lesní zvířátka, tak jak je znáte. Dokonce i ten veliký bílý hrad na obzoru úplně zmizel a nezůstal po něm ani ten nejmenší kousek zdí nebo podlahy. Prostě všechno bylo zase takové, jaké být mělo.

Jack se tedy tou dírou vrátil zpátky na zahradu s tím, že se mu to všechno zdálo! Pochopil, že v tom křoví usnul...

Daniel Valuš

Rozhovor **Rozbitý mobil**

„Zapomněla jsem si ponožku a mobil u tebe doma. Můžu si pro ně k tobě zajít? Prosím?“ zeptala se nesměla Lucka.

Lenka opověděla hrozně vystrašeně „Pro... promiň Lucko. Teď ne. Nikdo není doma. Třeba přijď zítra... Te... teda vlastně zítra ne. Já zítra musím do Kauflandu s mámou.“

„Aha... Ale počkat Leni. Můžu přece k tobě hned teď přijít. To nebude trvat ani minutu. Nezdržím tě. Vážně ne.“

„Um.... Luci, nemyslím si, že se ti to bude líbit. Pamatuješ, jak jsme si spolu hrály na balkoně? Když si potom odešla domů, tak jsme zjistili, že ten tvůj mobil spadl do bazénu, a já a vlastně ani ty jsme si toho nevšimly. Teprve až večer, když jsme vypustili ten bazén, tak jsem to zjistila a všimla si, že leží na dně.“

Lucka se lekla a vykřikla: „POČKAT!!! CO ?! A-A FUN-GUJ-J-JE?!“

„No, víš, on asi nejdřív fungoval. Vypadal normálně.“

„Tak počkat!!! Jak jako, že fungoval? To jako už nefunguje, nebo co?“

„Vyndali jsme ho a dali do mého pokoje. To jo. No, já jsem pak ale hned šla na záchod a můj bratr vešel do pokoje a chvíli si s tím mobillem hrál. Pak ho ale položil na zem a odešel do kuchyně. Když jsem se vrátila ze záchodu, tak jsem na něj nechtěně zašlápla, a on se úplně rozbil. Ale neboj! Ta tvoje ponožka je úplně v pořádku!

Lucka vydechla. „Tak jo. Můžu si alespoň vzít tu ponožku? A hele, víš, ten rozbitý mobil neřeš. Nezlobím se. Nemůžeš za to. On by se asi stejně nedal používat. Když to tak počítám, tak musel ležet v tom bazénu více než čtyři hodiny...“

Linda Phi

Karlovarský kraj ocenil nejúspěšnější žáky a studenty. Byla mezi nimi i řada mladých z naší ZUŠ Járy Cimrmana

Anna Oslovičová

Michaela Zárubová

Františka Katreniaková

Jaroslav Lehoczky

Daniel Říšský

Kristýna Říšská

Oliver Vosátka

Petr Jelínek

Příběh z vlaku

Ve sluchátkách mi hrála má oblíbená písnička, otočila jsem na další stránku knihy... když v tom všem vstoupí do kupé další dva lidé. Jeden z nich byl kluk asi v mém věku, druhý byl muž nejspíš těsně po čtyřicítce. Ten kluk si sednul naproti mně. Měl hnědé vlnité vlasy, které mu padaly do modrých očí a na zubech nasazená rovnátka. Lehce se na mě usmál a hned odvrátil pohled k oknu.

Ten druhý muž mě ale zaskočil. Od hlavy až k patě byl špinavý, vlasy spíše neměl než měl a jeho pleška se mu leskla od světla ve vlaku. Sednul si do rohu na řadu sedaček, kde jsem neseděla a zabořil si ruce do kapes. Bradu si schoval do límce bundy a zdálo se, že nikomu kolem sebe nevěnuje pozornost. Když si oba dva sedli, začetla jsem se opět do knížky. Vlak se začal lehce třást. Podívala jsem se z okna a

uviděla jsem výpravčí držící zelenou značku na znamení, že můžeme jet. Přestože jsem se snažila soustředit na čtení, hlavou mi probíhaly vtíravé otázky např.: „Kam asi jedou? Jedou tam, kam já? Za jak dlouho asi vystoupí?“ Mé myšlenky však stihl narušit muž v rohu. Z ničeho nic se začal kývat sem a tam, a nejen to. Sundala jsem si jedno sluchátko z uší, abych si byla jistá. Mluvil si pro sebe nesrozumitelné nesmysly. Nebyla jediná, která si toho všimla. I ten kluk na něj upřeně koukal, jenomže na rozdíl ode mne trochu otráveně. Věnovali jsme si v jednu chvíli vzájemný pohled. Znamenal asi něco jako: „Bude to zajímavá jízda.“ Nandala jsem si zpět sluchátko, a teď jsem si už opravdu četla.

Po pár minutách si přišla průvodčí zkontrolovat lístky. Trochu jsem doufala, že se ten muž trochu uklidní, ale on ani po oslovení paní průvodčí nereagoval. „Pane, váš lístek,“ požádala ho ještě jednou. Strávila v tom našem kupé asi pět minut, dokonce do doby, než jsme zastavili. A ten muž pořád nereagoval. Došla jí trpělivost. Zavolala na svého kolegu a on ho rázně na nejbližší zastávce vyhodil z vlaku. Abych byla upřímná, bylo mi ho trochu líto.

„Omlouvám se, děti. Ale co s takovými lidmi naděláte,“ řekla průvodčí jako na vysvětlenou. Oba

dva jsme jí ukázali svoje lístky a ona odešla.

Před tím, než jsem si stihla dát opět sluchátko do ucha a hledět si svého, ten kluk na mě najednou promluvil.

„Konečně,“ řekl s uspokojením.

Nechtěla jsem být neslušná, ale nevím proč, takových lidí mi je vždy líto. Proto jsem odpovíděla: „No, nemyslím si to. Nebylo to až tak hrozný.“

Vykulil na mě oči. „Tys měla aspoň sluchátko, ale mně málem hráblo.“

Protočila jsem jenom oči. „Ty chudáčku.“

„No jo, mně to vadilo. Aspoň ho už vyhodili, jinak bych mu už něco fakt řekl.“

„Stejně by ti neodpověděl.“

Zasmál se. „

„Navíc nám nic nedělal,“ pokračovala jsem. „To, že si mumlal pro sebe, není konec světa. Nikomu tím přece neškodil.“

„Povídáš si snad někdy sama pro sebe?“

Zamyslela jsem se. „No, taky někdy, ale ne před lidmi.“

„A proč asi?“

„Mysleli by si o mně, že jsem divná.“

„No skvělý“.

Dala jsem mu za pravdu. „Přesně.“

„Někdo by řekl, že to je osobní odvaha.“

„Nebo je prostě divnej a nechceš přece sedět v kupé s někým, kdo je divnej.“

„Jak víš, že já divná nejsem?“

Zaskočilo ho to. Trochu se začervenal a usmál se. „To já poznám.“

Už jsem se smála taky. „To určitě.“ Řekla jsem s hodně silnou ironií.

„By ses divila.“

„Nepoznáš.“ A myslela jsem to vážně.

„A jak to můžeš vědět?“ Je sebejistý, to jsem poznala hned.

„Protože kdybys to poznal, věděl bys, že každý je tak trochu divný. Jen někdo má odvahu to ukázat.“

Protočil oči. „Takže říkáš, že ten chlap je odvážný?“

„Možná říkám.“

Docela mě bavilo se s ním dohadovat, ale hlavně jsem chtěla, aby mi dal za pravdu.

„Tak jo, máš pravdu,“ prohlásil náhle.

Už jsem začala v duchu slavit vítězství, když v tom svá slova doplnil: „Nepoznám to, ty jsi divná.“

„Tak jo, to bylo vtipný“, se snažila jsem se dělat uraženou. „Takže odvážná? Děkuji ti pěkně.“

Už se nadechoval na to, aby vytáhnu další svůj argument, jenomže začali hlásit, že za chvíli dojedeme na zastávku,“ kde jsem vystupovala. Sbalila jsem si všechny věci a zvedla jsem se.

„Byla to opravdu zajímavá cesta, někdy si to zopakujeme,“ loučila jsem se s ním.

„Počkej!“

„No?“

„Nic. Jen jsem chtěl mít poslední slovo.“

Zasmála jsem se a zamávala mu.

Druhý den jsem opět nastoupila do stejného vlaku, do stejného kupé jako ten den předtím. Jako prakticky každý den. Otevřela jsem dveře a málem mě přecházel zrak.

„Už jsem se bál, že budu muset každý den takhle jezdit jako blázen,“ oslovil mne s úsměvem.

„Odvážnej blázen.“

Alice Hynková

Variace na téma: Seděli dva v kavárně...

Požár

Mladý pár vstoupil do kavárny a na pokyn chlapce zamířil až dozadu. Ona štíhlá, s jemnými rysy lemovanými dlouhými černými vlasy, jejichž konečky si stále jakoby nervózně natáčela na prst. On, vysoký, ramenatý, ale přestože vyhlížel tak trochu jako idol mnoha děvčat, působil poněkud nejistě.

Dívka: „Proč jsme si museli sednout právě sem?“

Mladík: „Vždyť víš, že sedět uprostřed velkého množství lidí mě znervózňuje.“

„Ano, to by byl problém, kdyby tu ti lidi byli. Jsou ale zabraný jen 4 stoly“

„Víc jich ale přijde, jen chvíli počkej.“

Do kavárny vzápětí vejde další pár.

„Vidíš, co jsem říkal!“

„Dobře, no! Ale sedět tady až do zejtřka, jen abys měl pravdu, to se mi fakt vůbec nechce.“

„Ale no tak! Prostě si mi tady líbí“

„To je jedno. Už bychom si měli objednat. Dojdu pro lístek, mám hlad.“

„Nemusíš, už ho nese“

Byla to pravda. Servírka vskutku kráčela

s jídelním lístkem v ruce. Tož jaká to však smůla pro naše hrdiny, když ona mladá dáma prošla okolo nich rychlostí králíka uprostřed lovecké sezóny, aby kýžený lístek vložila na stůl před nejnovější návštěvníky.

„Viděl jsi to! Tak to ne. Já si teda jdu pro něj sama!“

„Počkej chvíli. Třeba nás jen přehlídla. Já se jí ptám, jestli by nám nepřinesla taky jeden.“

Chvilku mával na servírku. Když si ho konečně všimla, na moment se zastavila a zadívala se na něj s nenávistí, která se rovnala nenávisti kočky nad prázdnou miskou. Takhle ji nezdvořile vyrušit, když je v práci!!! Přesně tak na něj hleděla. Po zhruba deseti sekundách, kdy zřejmě té servírce došlo, že pohledem ho jen tak nezabije, se pomalu otočila a zvolna přikráčela k jejich stolu. Mladík se oklepal, ale jako nezaujatý pozorovatel bych měl říct, že hledět na něj takto dalších pět sekund, už by se asi nezvedl.

Servírka: „Co byste si přáli“

„Mohli bychom dostat jídelní lístek prosím,“ řekl prosebně, skoro se slzami v očích.

Servírka: „Bohužel kvůli požáru, který se tu stal před 5 dny, máme k dispozici už jenom jeden.“

Dívka: „Kašlu teda na jídlo, dám si jen kávu“

Mladý muž se na ni otočil. „Ale no tak, nemusíš být hned naštvaná. Ona za to přece nemůže.“

Ona: „Nemůže? Jsme tu už nejmíň hodinu, a tohle je naše první možnost si objednat. Takže chci pouze jedno latte.“

„Tak dobře. Já si dám teda taky jenom espresso.“

Servírka: „Hned vám to přinesu“

Už se zjevně zklidnil a milým hlasem pronesl:

„Vidíš, nemusíš se hned stresovat“

Zůstala tvrdá. „Teď mě jen zajímá, jak dlouho tady u nich znamená hned.“

Co ale nikdo nečekal, byl ten fakt, že servírka se objevila za necelé tři minuty. A aby to překvapení nestačilo, objednávka byla správně. Že by tu existovala nějaká možnost pro naše dva hrdiny zachránit tento prokletý den? *Pokračování na další straně*

Seděli dva v kavárně

Dokončení z předchozí strany

Bohužel. Pravděpodobně ne.

Dívka pokrčila nos. „Taky cítíš ten kouř?“

Vylekal se. „Ježišmarjá, musíme hned pryč“

Kdo by čekal, že si jediný pár s možností si objednat vybere právě tu položku, která nepřímo způsobila před několika dny ten požár? A kdo by čekal, že majitel této kavárny uprostřed bankrotu, bude ještě vařit. Je pravda, že já osobně zde za tím cítím spíš mírný podvod s pojištěním, ale to asi bude jen mojí rýmou.

Ladislav Sudek

Byl to prostě trapas

Tomáš a Kája vešli do kamenné kavárny porostlé břechťanem. U stolů s bílými ubrusy sedělo jenom pár lidí. Sedli si spolu k jednomu menšímu v rohu místnosti.

„Co si dáš Kájo?“

„Frappé, a dva čokoládové muffiny. A ty?“

„Asi si dám černý čaj a možná krtkův dort.“

V tom k jejich stolu přišla servírka. „Dobrý den, máte už vybráno?“ zeptala se s úsměvem na tváři.

„Dám si frappé, větrník a dva čokoládové muffiny, prsím.“

„A vy pane?“ otočila se na Tomáše.

„No, vlastně... Jenom sklenici perlivé vody.“

Servírka jenom přikývla a pelášila pryč.

Tomáš si odkašlal a podotkl: „Podle mě bys neměla jíst tolik kalorických jídel.“

Kája se mu podívala do očí a zavrčela: „Tím chceš říct, že jsem tlustá?“

Tomáš uhnul pohledem. „Jak mi můžeš něco takového říct?! A navíc v den našeho pátého výročí?“

„Netrop scénu, Karolíno. Nic takového jsem neřekl.“ Naklonil se k ní a zašeptal jí do ucha: „Neztrapňuj mě, otáčí se za námi lidi. Prostě se uklidni!“

„Aha, tak já se mám uklidnit?“

„Zlato, neboj se, v těch šatech nevypadáš zas tak tlustá.“

„Takže jsem normálně tlustá?!“

Teď už je pozorovala celá kavárna, včetně servírky, která jim nesla objednané pití a jídlo. Přišla, stejně jako odešla, se sklopeným obličejem a rychlou chůzí.

„Nejsi tlustá, Kájo, jenom...“ na chvíli se odmlčel. „Působíš prostě jako žena ve středním věku s trochou špeku.“

Chrstla mu do obličeje své frappé a zaječela:

„Tvá matka je žena ve středním věku s trochou špeku!“

A s těmito slovy opustila kavárnu. On tam seděl nehybný jako socha, s hnědým flekem na tričku a pár kostkami ledu v klíně. Vtom se objevila servírka s milým úsměvem na tváři „Platba hotově nebo kartou?“

„Sakra..“ řekl a vytáhl si z peněženky kreditku.

Tereza Šišková

Vánoční romantika se zrodila v kavárně

Na semaforu se konečně rozsvítila zelená. Už bylo načase, proběhlo hlavou dívce v hloučku lidí čekajících, až budou moct přejít na druhou stranu. Teď se spolu s nimi rychlým krokem rozešla přes přechod. Zkontrolovala si hodinky. Bylo po půl šesté a za dvacet minut se měla setkat s Adamem na Míráku. Zvolnila tempo, nemusí spěchat. Má to už jen kousek.

Zhluboka se nadechla chladného vzduchu a rozhlédla po ulici zpola skryté pod vrstvou čerstvě napadaného prašanu. Lemovaly ji malé i velké krámky s výlohami vyzdobenými červenou látkou, umělým sněhem a papírovými dárkovými krabicemi lákajícími na různé vánoční zboží. Napravo stál dřevěný pouliční stánek s trdelníky, u něhož se začala tvořit zatočená fronta lidí zabalených v různobarevných kabátech a bundách, občas držících za ruku svoje děti, které měly oči jen pro prodáváče. Ti ta trdla obalovali ve voňavé skořici a cukru, a tak není divu, že se všem sliny jen sbíhaly. Když dívka ucítila tu výbornou vůni, na chvíli zatoužila si také nějaké koupit. Jenomže na dnešní večer měla jiné plány.

Ještě několikrát zabočila ulicemi, než se dostala na náměstí, ze kterého přímo čišela kouzelná atmosféra zimních svátků. Vyhlédla si lavičku na okraji, posadila se a znovu zkontrolovala hodinky. Za pár minut by tu měl taky být. Jenže Adama zatím nikde neviděla. Začala poklepávat nohou. Jako obvykle určitě přijde pozdě. Povzdechla si a opřela se o opěrátko, když ji někdo ze zadu objal. Klára naskočila a málem vykřikla, jak se lekla. Když ale poznala jeho tichý smích a ruce, které ji objímaly, tep se jí zase vrátil do normálu. Rychlostí blesku se otočila.

„Já tě fakt jednou zabiju“ vypálila do obličeje hnědovlasého kluka, který se na ni zářivě usmíval.

„Taky ti přeju krásný večer,“ ušklíbl se.

Založila si ruce na hrudi „ Máš pět minut zpoždění.“

„Musíš uznat, že mi muselo zabralo nějakou tu chvíli se k tobě ze zadu nepozorovaně připlížit“

Protočila oči. „To není omluva!“

„Ale no tak. Já vymyslím takovej originální příchod, a ty mě ani nepozdravíš?“ zatváří se naoko

uraženě. Obejde lavičku, sedne si a obejmě ji kolem ramen.

Pomalů se na něj otočí. „Ještě jeden tvůj originální příchod, a fakt seš mrtvej!“

Adam si ji během chvílky přitáhne blíž a umlčí ji polibkem. Jeho rty chutnají jako káva a oříšky.

Klára zvedne ruce a zaboří mu je do vlasů. Připadá jí to jako celá věčnost, než se zase odtáhne.

„Možná si tu vraždu rozmyslím“

Kluk naproti ní se znovu ušklíbne, zvedne se a podá jí ruku „Tak jdeme?“

„Jo,“ chytí ho za jeho velkou dlaň a společně se vyrazí pryč. Cílem je jejich oblíbená kavárna.

Starou kavárnou v Křížové ulici se rozlehlo zaskřípání dveří a dovnitř vešel mladý pár. Potichu se něčemu smáli a drželi se za ruce. S úlevou ze sebe shodili promočené kabáty a potom hned Adam Kláru dovedl ke stolu v přední části, hned vedle velkého okna. Pyšnilo se totiž výhledem na zasněženou ulici osvětlenou žlutým světlem lampy, která se osaměle tyčila u kraje chodníku. Celá tahle scénérie by působila neskutečně romanticky, kdyby se ale najednou ztichlou kavárnou nerozezněl chlapcův podrážděný hlas. „Tady není žádný jídelák?!“

Klára se ušklíbla „A to si nedokážeš vybrat bez něj?“

Její spolusedící jen zakoulel očima.

Dlouze si povzdechla. „Dobrá, dojdou pro něj.“

Už se zvedala, když se k nim loudavým krokem rozešla servírka, která dosud zrudně seděla za pultem a cosi psala do mobilu. Podala jim jídelní lístek. „Co si dáte?“ zeptala se.

„Pro mě cappuccino a pro tebe?“ zadávala se dívka tázvavě na svého přítele, který začal listovat v lístku.

„Nevím, ještě si vybírám,“ odbyl ji.

„Chceš abych na tebe počkala?“

„Já nevím, třeba jo“ odsekl už otráveně.

Zakroutila nevěřícně hlavou. „Ty jsi fakt pomalej, jak malý dítě. Nejenom, že jsme kvůli tobě nejeli na dovolenou, protože ses nemohl rozhodnout kam, ale ty si nedokážeš vybrat ani kafe?“ Začala být podrážděná i ona.

„Dala jsi mi málo možností na výběr. Kdo si má vybrat bez velkého rozmyšlení, jestli pojedou do Itálie nebo Řecka?!“

Dívka už otevírala pusku, že mu něco odsekne, když se nervózně ozvala servírka.

„Mám tedy přinést to cappuccino?“ snažila se udržet křečovitý úsměv

„Ano,“ rázně zaklapl jídelní lístek Adam „A já si dám malé presso,“ s těmi slovy vrátil lístek servírce. Ta přikývla a odkračela stejně zvolna obsloužit ostatní.

„No konečně“ zamumlala Klára, když jim na stole přistály kouřící hrnky. „Připomeň mi, že už tě nemám nechat nikdy nic vybírat“

Adam jí věnoval vražedný pohled. Zasmála se, nasála vůni horkého kafe a spokojeně se napila.

„Myslím, že za chvíli uděláš rekord v nejdelším pití kafe. A pak, že já jsem pomalej.“

V kavárně už seděli nějakou dobu. Před Adamem už hodnou chvíli stál prázdný šálek a on už čekal

až se k němu přidá i ten Klárin. Avšak nevypadalo to, že by dívka měla v plánu odejít. V jejím hrnku zbývala totiž ještě nedopitá polovina nápoje.

„No tak, nikam přece nespěcháme,“ odpověděla s klidem a vrátila se k pozorování poletujících sněhových vloček za oknem, jak to dělala už posledních deset minut.

Chlapec zastěnal a rozvalil se na židli. „Ale už tady sedíme nejmíň hodinu, a navíc už opravdu nevydržím to, jak se na mě ta holka kouká,“ otočil se směrem k servírce. Ta ho totiž celou dobu pozorovala s širokým úsměvem a občas zakmitala řasami. Teď rychle sklonila hlavu zpět ke svému telefonu.

„Ale, docela se to dá vydržet,“ řekl, a když nereagovala, dodal: „Kláro, tak co, půjdeme už?“

„No jo furt,“ rychle dopila zbytek kafe, zvedla se a začala se oblékat do pudrově růžového kabátu. „Tak teda pojď.“

Dívka zamířila ke dveřím. Zamumlala tiché rozloučení směrem k servírce. Vyšla ven. Studený vítr jí okamžitě ušetřil tvrdou facku. Jak sakra může bejt taková zima proběhlo jí hlavou. Mezi kavárnou a ulicí musel být minimální rozdíl dvaceti stupňů. Radši si urovnala šálu a nasadila rukavice.

Chvíli po ní vyšel Adam a taky se otrásl zimou. „Dobře přehodnocuju svůj nápad. Pojďme se vrátit.“

„Nebud' třasořitka, taková zima zas není.“

„To se ti to říká, když máš rukavice.“

Klára zakoulela očima. „Tak kam půjdeme?“

„Nevím, co se prostě jen tak projít,“ navrhl Adam a nabídnul jí ruku.

„Tak jo,“ s úsměvem se ho chytla a vydali se ulicí. Několikrát zabořili, než si Klára uvědomila, že jí Adam vede směrem k Vltavě.

„Co chceš dělat u řeky?“ zeptala se ho zvědavě.

Usmál se na ni. „Jsou tam krásný vánoční trhy. S mamkou jsme tam občas chodili, když jsem byl malej. Od té doby tam chodím každý rok. Bude se ti to líbit.“

„Tam jsou trhy? Nikdy jsem tam nebyla. S rodiči jsme vždycky chodili ke katedrále.“

„Spoustu turistů a nuda,“ okomentoval Adam.

Šťouchla do něj. On ale pokračoval. „Nekaž moje dětský vzpomínky. Až tam dojdem, uznáš, že mám pravdu.“

„Ne!“

„Jo!“

„Ne!“ Oplatil jí šťouchnutí „Slibuju, že tě dneska donutím změnit názor.“

„Uvidíme,“ trochu se ušklíbla.

Zakroutil hlavou „Jak malá!“

„Nene, ty víc.“

Ještě chvíli se dohadovali, než se konečně vynořili na nábřeží. Klára se okouzleně zastavila. Celé okolí řeky zářilo stříbrnou a zlatou. Na krajích stálo několik stánků s cukrovím, trdelníky a rukodělnými výrobky. Skupinka dětí s otevřenými ústy přihlížela, jak rybář vytáhl z kádě obrovskou štikou. Z nebe se snášely vločky a vzduch byl proniknut vůní skořice a jiného koření. „Dobře, možná si měl pravdu,“ poznamenala dívka, když si celé okolí prohlédla. Tyhle zimní večery milovala ze všeho nejvíc.

„No tak, vidíš,“ Adam se spokojeně nadechl chladného vzduchu. A začal jí táhnout ke stánkům. Konečně jim stará paní, které jistě už táhlo na osmdesát, s milým úsměvem podala trdlo obalené v skořicovém cukru a popřála dobrou chuť. Adam se okamžitě s chutí zakousl. Klára, která už v ruce svírala kelímek se svařákem, na který vystála neméně dlouhou frontu, se spokojeně napila. Pak si sedli na nedalekou lavičku, která možná byla kdysi natřená na bílo, ale na dřevě teď z barvy zbylo jen pár kousků, které se taky pomalu odlupovaly. Bílou na oprýskaných ploškách nahrazoval čerstvý sníh. Adam položil Kláře ruku kolem pasu a ta mu položila hlavu na rameno. Mléky dojedli, a pak už jen seděli a užívali si přítomnost toho druhého. Po chvíli se chlapec zvedl. „Pojď, mám pro tebe ještě jedno překvapení.“

„Doufám, že ne to stejný jako tohle odpoledne.“

„Ty to budeš proti mně používat snad do konce života,“ povzdychl si.

„Ale prosím tě, to jsi takovej strašpytel?“ Klára ho probodla pohledem a zvedla se na nohy. Adam se jen zasmál a rychlým krokem se vydal do tmy.

„Počkej,“ dohnala ho „Kam to jdeme?“

„Uvidíš,“ odbyl ji tajuplně

„Jestli mě v nějaký temný uličce zavraždíš, je ti jasný, že z tebe můj brácha nadělá sekanou!“

„Nemůžu říct, že bych vraždou nikdy neuvažoval,“ zachechtal se. Bouchla ho do ramene. „Hej!“

„Máš pravdu, necháme to na později.“

„Ne, že by se mi představa rozsekání na kousky nezamlouvala, ale je tu až moc svědků!“ Zářivě se usmál. Znovu ji chytl za ruku a začal táhnout za sebou. Po pár krocích, kdy si Klára myslela, že se rozplácne na chodníku, došli ke schodům a pokračovali nahoru. Připadalo jí, že už jdou celou věčnost, když zabořili na malé odpočívadlo, které tlumeným světlem osvětlovala jediná lampa v rohu. Napravo od ní stála malá křivá lavička, která určitě pamatovala narození té staré paní od stánku z trdelníky. Posadili se, a Klára se rozhlédla kolem. Přes malou zídku, která je oddělovala od strmého

srázu, byl nádherný výhled na Prahu ponořenou do noci. Ve tmě rozeznala obrysy střech, kostelů a věží. V ulicích přátelsky pomrkávala světla aut, které se kodrcala na staré pražské dlažbě. „Doufám, že se ti tohle líbí víc, než být zavražděna v tmavé uličce?“ poznamenal vesele Adam.

Klára se ani neotočila „Je to krása,“ vydechla. V těch slovech bylo cítit hluboké štěstí. Nakonec se pomalu otočila. „Dík, žes mě sem vzal.“ Adam jí místo odpovědi jen objal a ona mu zabořila hlavu do hrudi.

Společně tam ještě potom dlouhou chvíli seděli. Klára si užívala, jak jí v kruzích hladí po zádech a uklidňující tlukot jeho srdce.

Eliška Janoušková

Nakonec si vyznali lásku

Otrávený číšník přichází ke stolu u okna, kde sedí mladá černovláska. Posadila se přímo tam s jasným úmyslem, sledovat ulici a čekat na člověka, který už má 20 minut zpoždění.

„Bude to všechno?“ zeptá se číšník s falešnou lítostí v hlase. Není těžké poznat, že se na ni někdo vykašlal. Dívka má oči přilepené na mobilu, i když jí nikdo nepíše. Kafe v červeném hrnečku nemá dopité, pravděpodobně už je studené, ale pořád nikam neodchází. Nervózně si navíjí své dlouhé vlasy prsty, a kdykoliv zazvoní zvonek pověšený nad vchodovými dveřmi, který ohlašuje přicházející a odcházející zákazníky, má všechnu její pozornost. Cítí se trapně. Před číšníkem a celkově přede všemi zákazníky.

„Ještě jedno kafe, prosím.“ Letmo se na něj usměje a on jí úsměv oplátí.

„Cililink!“ Tentokrát se ke dveřím nepodívala. Nesnáší ten zvuk. Nesnáší vše, co a koho jí připomíná. Kluka, který na ni opět zapomněl. Nevěnuje už vůbec pozornost ani krokům blížícím se k ní, a to až do chvíle, než na ni promluví hlas, který pozná kdekoliv.

„Ahoj! Promiň, že jdu pozdě.“ Hnědovlasý vysoký kluk se usmívá, zatímco si sedá ke stolu. Černovláska ho pozoruje. Přemýšlí, jestli se má chovat naštvaně nebo dělat jakoby nic. Ztrácí se v tom stejně, jako se ztrácí v jeho očích. Nesnáší jak moc jí dokážou zamotat hlavu. Nakonec kvůli nim není schopná pomalu složit ani větu. Rychle od nich ute-

če tím, že odvrátí zrak, pousměje se a odpoví: „V pohodě.“ Mezi nimi stojí dřevěný stůl dlouhý asi metr. Přesto je oběma jasné, že nikdy si tak moc vzdálení nebyli.

„V kolik si včera dorazila domů?“ Už neutíká před jeho očima, právě teď se kouká přímo do nich. Doufala, že zmíní včerejší noc, ale upřímně doufala i v lhostejnost, kterou měl kluk naproti ní k té noci cítit.

„Kolem půl třetí.“ Lehce přítom upije kafe.

„Nechápu, že si neměla kocovinu, vypila jsi toho snad víc než všichni dohromady.“ Pokusí se o vtip a o jakýsi začátek konverzace. Pořád se usmívá.

„Taky to dopadlo, jak to dopadlo.“ Moc dlouho jí sice nevydrželo předstírat, že se nic nestalo, ale aspoň vyvolala reakci.

On se přestal smát a snad ani nemrkal. Konečně přerušil oční kontakt a koukl se k sobě do klína. Dívka si dokonce všimla, že se mu červenají uši. Doopravdy ho rozhodila. Na to nebyla u něj zvyklá. Nenechal na sobě znát pochyby, nenechal na sobě znát zranitelnost a měl vždy na všechno odpověď. Neví, co má dělat. Začíná se cítit provinile, že se o tom vůbec zmínila. Nemá se mu omluvit? Nemá změnit téma? On pořád nic neříká a černovláska je na nervy. Naštěstí bolestivé ticho mezi nimi prolomí číšník. „Dobrý den. Copak si dáte?“

Černovláska neposlouchá, jen čeká. Čeká na reakci, na odpověď, na jakoukoliv interakci z jeho strany. Upije ze svého kafe, zatímco číšník odchází. Věnuje dlouhý pohled těm jeho krásným hnědým očím, do kterých si tak dlouho zakazovala se zamilovat. Už je na to moc pozdě.

„Zuzko?“ Pomalu z něj vyjde. Když jí řekne jen jejím jménem, má problémy se udržet na nohou.

„Ano?“

„Jsmo nejlepší kamarádi už dlouho, že?“ Skoro už 11 let pomyslí si.

„Ano.“

„A přesto v mém životě nezastáváš jen roli kamarádky. Jsi pro mne mnohem víc. Včera, když jsem tě políbil—hned jsem to svedl na alkohol. Ale pravdou je, že jsem za ten večer nevypil ani kapku.“

Zuzka se začala nadechovat na způsob, že něco řekne. i když jí slova pomalu docházela. „Ne počkej, tohle je pro mě moc důležité, chci abys to slyšela celé bez pauz.“ Zavře pusou.

„Řekl jsem to jen proto, že my dva jsme...my. My se nelíbáme, netančíme spolu, nepokukujem po sobě a já...se ... prostě vyděsil. Děsil mě pocit, že třeba ztratím svou nejlepší kamarádku jen proto, abych získal holku, kterou miluju. A nakonec, jak vidím, ztratím obě dvě. Snažil jsem se tyhle city k tobě dusit, tajit, nechat je jít, zabít je, ale věděl jsem, že se dřív nebo později dostanou na povrch. Nemohu se od nich posunout, stejně mě nakonec doženou...“

Miluji tě Zuzi. Včera, dnes i zítra, Budu na tebe myslet. Nepamatuji si, kdy jsem myslel na něco jiného. Jenže já asi na nic jiného už ani myslet nechci...“

Zavládlo ticho. Hlasy ostatních hostů zněly už jen jako šum. Nevěnovali pozornost okolí, a tak Zuzka vstala ze židle a řekla: „Adame. Postav se.“

Nejdříve váhal. Právě vyznal lásku své nejlepší kamarádce a ona chce, jen aby si stoupl. Až když se zvedla i ona, zvedl se také. Nevěděl, co má teď čekat. A jenom jediná věc ho zachránila od jeho myšlenek. Byl to její polibek. Všichni v kavárně se zastavili a poskytli jim pět sekund výjimečnosti. A přesto to ani jeden z nich nepotřeboval. To, co už k sobě cítili ty dlouhé roky, už tehdy věděli, že to, co mezi sebou mají, je výjimečné.

Alice Hynková

Vymyšlený příběh s paní učitelkou Hororovou

Byl krásný pátek a celá naše třída se těšila domů. Poslední hodinu jsme měli němčinu a hádejte koho jsme měli? Zase tu hrozí Hororovou. Ona je sama o sobě hororová. Takový příjmení bych nechtěl. Vždy na začátku hodiny se německy pozdravíme: „Hallo. Frau Lehrerin.“ A paní učitelka řekne: „Hallo, ihr Bastarde!“ Hodně nám nadává do parchantů. Vymyslel jsem, že s Alexem Benešem uděláme takový vtípek jako odplatu, jak se k nám chová. Dali jsme jí špendlík a prdící polštářek na židli. To, aby si sedla, prdla si, a rovnou vyskočila s dřívou na šatech. Čekali jsme, že to vyjde. Sedla si, a nic se nestalo. Po němčině jsme zjistili, že jí to už udělali osmáci na finanční gramotnosti, a že si dala na zadek polštář. Takže jak to dopadlo? Furt je na nás zlá a my jsme si s tím pomaličku zvykli. Ale jednou, jí to uděláme znovu!

Rozhovor s rodiči

Kateřina Hororová: „Dobrý den pane Nováku.“

Táta Novák: „Dobrý den paní Hororová.“

Kateřina Hororová: „Takže, vy jste přišel kvůli...“

Táta Novák: „Ano. Kvůli mému synovi Tomášovi.“

Kateřina Hororová: „Jo, to je ten fracek, který mi chtěl dát s Benešem špendlík na židli, navíc s prdícím polštářem.“

Dokončení na další straně

Vymyšlený příběh s paní učitelkou Hororovou

Dokončení z předchozí strany

Táta Novák: „Za to bych se chtěl ještě jednou omluvit. A maminka Alexe Beneše se taky moc omlouvá. Před chvílí jsem s ní mluvil na chodbě.“

Kateřina Hororová: „Tak to je super! Pokud tam ještě bude, za jdu pro ní. Ať si to s ní taky vyřídím.“

Paní učitelka Kateřina Hororová vyjde na chodbu z kabinetu: „Dobrý den. Vy jste paní Benešová?“

Máma Benešová: „Ano! A vy jste...?“

„Paní učitelka Kateřina Jana Hororová. Máte čas?“

Máma Benešová: „Ano. Čekám na syna, až mu skončí kroužek školní televize.“

Kateřina Hororová: „Tak to vám nebude vadit, když si společně i s panem Novákem popovídáme o tom krutém žertu, který jsem musela prožít.“

Máma Benešová: „Ne, nebude. Ten kroužek končí až za hodinu“

Paní učitelka jde s paní Benešovou do kabinetu a řekne: „Posaďte se prosím tady vedle pana Nováka.“

Táta Novák: „Ahoj.“

Máma Benešová: „Ahoj.“

Kateřina Hororová: „Nechte si to na svoje rande do parku.“

Táta Novák: „Co si to dovoluujete? Já mám ženu, a ona má manžela!“

Máma Benešová: „To jsi nemusel Milane. Jak by to mohla vědět?“

Kateřina Hororová: „Ano pane Nováku, jak bych to mohla vědět?“

Táta Novák: „Co to třeba poznat podle našich příjmení?! Já jsem Novák, ona je Benešová!“

Máma Benešová: „Milane měl bys přestat. Podívej se na její obličej jak je vystrašená.“

Někdo zaťuká na dveře a vejde do kabinetu:

Učitelka Božena Uhlíková: „Ahoj Katko! Myslíš, že je to hezký pracovní list na chemii dobrý? Snad se to bude devátákům líbit.“

Kateřina Hororová: „Mám tady rodiče kvůli jejich dětem.“

Táta Novák: „Nejsou naše společné!!! Já mám Tomáše, ona má Alexe!!! Kolikrát vám to budu říkat!!!“

Božena Uhlíková: „Měl byste si zajít k lékaři. A nebo hůř, do Bohnic!“

Táta Novák: „Nejsem blázen!!! Myslím, že to stačilo. Už jsem se přece za syna omluvil.“ Odejde našťvaně z kabinetu a bouchne za sebou dveřmi.

Čistou literární fikci vymyslel a napsal Daniel Valuš

Pád z mostu

Ahoj. Já jsem Klára a abych řekla pravdu, můj život je docela divný. Když jsem se narodila, tak jsem ani trochu nebrečela. Jakmile jsem povyrosla, to mi bylo asi pět, tak jsem spadla z mostu za městem do řeky. On to nebyl normální most, který by byl metr vysoký a voda pod ním by mi byla maximálně pod kolena. To byl velký most, na kterém vede dálnice a po ní jezdí auta. Voda pod ním je hluboká, hodně hluboká. Když jsem ale spadla, vůbec nic se mi nestalo. Dokázala jsem doplavat až ke břehu a mamka hned zavolala někoho, kdo mi pomohl. Potom mě odvezli do nemocnice. Tam mi sice řekli, že mi nic není, ale pak se vše naprosto změnilo. Od toho dne se na tom mostě stávaly samé havárie. Například jedné staré nemocné paní spadla nákupní taška. Ona ji chtěla chytnout, ale jak se po ní natáhla, tak se převrátila přes zábradlí, sletěla dolů a—nepřežila. Dalším byl nějaký opilý řidič. Jel v protisměru. A proti němu byl jiný řidič. Ten se lekl, chtěl se vyhnout, ale zatočil na špatnou stranu. Spadl i s autem do řeky. Pod vodou mu nešly otevřít dveře, takže se utopil. A co se stalo s tím opilým mužem? Ten taky sjel do řeky, a taky se utopil. Jindy zase malému dítěti sklouznul míč dolů, a to dítě skočilo za míčem, no a protože neumělo plavat, zemřelo. Mohla bych pokračovat. Jo, a co třeba sebevraždy? Zabilo se tam hodně lidí. Konkrétně 34.

Potom se zničehonic začal ten most rozpadat. Zprostředka začaly padat beton a cihly, a asi tak do pár minut celý most zmizel ve vlnách. Při tomto neštěstí zemřelo asi 137 lidí.

Starý most byl tedy rázem pryč, takže našťestí už se na tom místě t nic dalšího strašného nestalo. Lidi se rozhodli postavit nový. Ale ten se stavěl celkem dlouho, protože se dlouho nenašlo dost dělníků. Všichni se totiž hrozně báli, že při stavbě zemřou.

No, víte, já vám o tom všem řekla jenom to nejzajímavější. Těch, kdo na mostě v těch časech z nějakých příčin zahynuli, bylo totiž mnohem víc. Prostě katastrofa za katastrofou.

S nikým jsem až doteď o tom nemluvila. Až jednou za mnou přišla nějaká stařenka a dala mi takovou docela tenoučkou knihu. Měla maximálně 20 stran. Potom ta žena řekla: a řekla: „Za všechno můžeš ty! Je to tam všechno napsané.“ A odešla.

Tomáš Vu

Uprostřed noci mě vzbudil děsivý výkřik...

Uprostřed noci mě vzbudil děsivý výkřik. Byla jsem doma sama. Venku zuřila bouřka a kapky deště dopadaly na okno mého pokoje. Nechtělo se mi vylézat z vyhráté postele, nechtělo se mi jít do koupelny, z níž se výkřik ozval. Ale zvědavost mi nedala. Šla jsem po špičkách, aby pod mou tíhou náhodou nezavržala dřevěná podlaha. Válelo se na ní spousta nádobí, sešitů do školy a špinavého oblečení, protože jsem byla líná si pokoj uklidit. Otevřela jsem dveře a vešla do předsíně. Chtěla jsem rozsvítit světlo, abych se tolik nebála, ale nešlo to. Vypadl proud. Musela jsem sejít do sklepa a nahodit pojistky. Schody do něj jsou kamenné a já na bosých chodidlech cítila jejich chlad. Nakonec jsem pojistky našla, ale nevěděla jsem, který čudlík mám zmáčknout. Tak jsem na to šla metodou pokus-omyl. Vtom jsem ucítila, jak mi někdo dýchá na krk. V tu stejnou chvíli se rozsvítila stará žárovka, kterou jsme ve sklepe svítili, ale nikdo za mnou nestál. Řekla jsem si, že to musel být jen průvan. Už jsem se chystala vejít do koupelny, když jsem uviděla, jak se někdo protáhnul okolo vany.

Zkameněla jsem na místě s vyděšeným výrazem ve tváři. Zavolala jsem: „Haló...? Je tu někdo?“ Žádné odpovědi jsem se nedočkala. Rozsvítila jsem a vběhla dovnitř, aby neznámý lupič neunikl. Rozhlížela jsem se kolem sebe, ale nikdo nikde. Ani za sprchovým závěsem se nikdo neskrýval. V životě jsem nebyla tak zmatená. Podívala jsem se na sebe do zrcadla. Vypadala jsem strašně, pod očima jsem měla kruhy zbarvené do fialova a rozšířené zorničky podtrhovaly můj vyděšený výraz. V tu chvíli zazněl děsivý hrom a znovu vypadl proud. Podívala jsem se do zrcadla, když v tom jsem si všimla, že za mnou v odraze někdo stojí. Pomalu jsem otočila hlavou dozadu. Poslední, co si pamatuji, byl můj bolestivý křik. Poté nadešla černočerná tma a ticho.

Rodiče se domů vrátili dva dny po její smrti. Když našli tělo, okamžitě zavolali policii, a ta začala okamžitě vyšetřovat. Jenomže o několik týdnů později byli zavraždění stejným způsobem i sousedi. Vrah dostal přezdívku „Mr. Midnight“, protože vždy zabíjel o půlnoci. Všichni se tu báli bydlet. Naší ulici se začalo přezdívat „Ulice smrti“. Policie dělala, co mohla, ale Midnight nebyl nikdy dopaden.

Tereza Šišková

Skutečnost nebo noční můra?

Byla klidná noc a já jsem tvrdě spal. Mamka se mě chtěla v 17.00 hodin zeptat, jestli s ní půjdu na návštěvu za tetou, ale pak mě nechala spát. Tak byla laskavá.

Ve 21:00 jsem se probudil, protože se mi zdálo, že mi někdo sáhl na nohu. Snažil jsem se znovu usnout, a pak jsem slyšel děsivý výkřik. Vyskočil jsem z postele a běžel jsem rychle k mobilu, abych mámě zavolaal. Byl vybitý. Rychle jsem hledal nabíječku, ale zmizela mi ze stolu. Chtěl jsem utéct z bytu, ale dveře byly zamknuté. Abych se nebál, rozsvítil jsem všechna světla v domě.

Jakmile jsem se vrátil zpátky do svého pokoje, v místnosti světlo trochu blikalo. Ale takovým divným způsobem. Byla to morseovka. Ještě že jsem chodil do skautů. A tak jsem se tu tajenku v blikajícím světle snažil rozluštit. Trvalo mi to asi tak hodinu a vyšla z toho věta: „Pomoz mi, jsem tu uvězněná.“

Měli jste vidět můj výraz, když jsem to četl. Vzpomněl jsem si, že máma vždycky schovávala pro případ nouze klíč do květináče na balkóně. Proč jsem neskočil z balkónu, abych utekl? No jasně. Bydlíme v 8. patře! Kdybych bydlel v přízemí jako můj kamarád Matěj, bylo by to snazší. Vytáhl jsem klíč z květináče a odemkl dveře. Na chodbě jsem viděl souseda, jak má bílou zástěru od červené barvy a jak jde do výtahu. No, to asi nebyla červená barva. Vypadalo to jako krev. Ten ňouma si nechal dveře otevřené, a tak jsem se šel podívat, co u sebe vlastně kutil. V jeho bytě to strašně páchlo. Jako prošlé maso. Ale nikde jinde jsem tu krev co měl na zástěře neviděl.

Zaslechl jsem nějaký zvuk. Byl to takový ten zvuk, jako když se něco hlásí. Kouknul jsem se na strop, a uviděl jsem bílý reproduktor v rohu místnosti. Od stropu se ozvalo: „Ahoj! Já jsem Katka, a provedu tě teď hrou jménem: Kdo je tvůj soused?“ To bylo všechno, co reproduktor řekl. Vyděsil jsem se. A pak jsem se ničeho nic probudil a zjistil, že to byla jenom hrozná noční můra. Od té doby se ale vždy podezřívavě dívám na souseda, kdykoliv ho potkám. A radši ani nespím, když má máma něco v plánu.

Daniel Valuš

Uprostřed noci mě probudil děsivý výkřik

Okamžitě jsme se vymrštila do sedu a začala jsme se vystrašeně rozhlížet kolem. Co když to je... „Ne!“ okamžitě jsem se v duchu okřikla. Ne. Nemohli to být oni. Nejspíš to znělo z ulice. Bydlela jsem na půdě hned vedle hospody a hlasité výkřiky se odtamtud ozývaly pořád. Byl to prostě jen nějaký člověk, který se vracel pozdě domů z hospody, trochu si připil a já jen zbytečně panikařím.

Znovu jsem si lehla a zavřela oči. Už jsem skoro spala, když někdo znovu začal křičet. Byl to křik, který jsem důvěrně znala.

Okamžitě jsem vyskočila z postele a rozrazila dveře skříně. Rychlostí blesku jsem na sebe začala házet oblečení. Musím vypadnout, a to hned. Zkontrolovala jsem džíny. Přední kapsu nadouval menší kamínek, tu druhou zase nožík. Rozběhla jsem se od skříně k oknu. Křik se ozval znovu, tentokrát mnohem blíž. Otevřela jsem ho a vyskočila na střechu, z ní pak seskočila dolů na trávník. Přešla jsem plot zahrady a rozběhla se temnou ulicí. Mé boty klapaly na asfaltu, ale já se nesnažila být potichu. Už o mně věděli.

Dech mě pálil v plicích, ale nesměla jsem se zastavit, jinak bych už byla mrtvá. Udýchaná jsem doběhla do Spodní ulice a zastavila se nad vchodem do kanálu. Nacvičeným pohybem jsem ho otevřela a se zaduněním skočila dovnitř. Podlaha byla pokrytá vyrytými čarami a znaky.

Další výkřik, ještě blíž než ten předchozí. Z kapsy jsme vytáhla nůž a kamínek a řízla se do předloktí. Objevila se krev. Když jsem na ni položila drahokam, zbarvila se do běla. Namočila jsem do ní prsty a na zem začala kreslit znaky, které mě během pár následujících sekund měly dostat pryč. Když jsem dokončila poslední z nich, vzduch mezi nimi začal zvláště vířit. Uklidila jsem kámen do kapsy, naposledy se rozhlédla a vkročila do vytvořeného portálu. Poslední, co jsem viděla než mě pohltil vír barev, byl temný stín, který se objevil za zatáčkou stoky.

Bolestně jsem zasykla, když jsem koleno tvrdě dopadla na dláždění. Rozhlédla jsme se kolem. Ulici v téhle v poklidné londýnské čtvrti osvětlovala jen mdlá světla pouličních lamp. Nikde nebylo ani živáčka. Oddechla jsem si a vstala. A až teprve teď jsem si uvědomila, jak hrozně se mi klepou kolena. Oprášila jsme se a vydala se ulicí. Po několika krocích se můj dech opět zklidnil a přestala jsem se třást. Byla jsem v bezpečí, alespoň prozatím. Zahnula jsem do jiné ulice a z dálky konečně uviděla náš dům. Tyčil se na levé straně a v nočním světle vypadal, jako by byl nejméně o sto let starší. Došla jsem k červeně natřeným dveřím a zaklepala. Ozvaly se kroky, jak někdo scházel po schodech. Po chvíli se otevřely dveře a v nich se objevila hlava mého bratra. Jeho obvykle upravené blondaté vlasy byly rozčepýřené, zřejmě jsme ho vzbudila.

„Kiro?“ zamžoural na mě.

„Našli mě!“ vydechla jsme a zadívala se mu do očí. Sprostě zaklel a vtáhl mě dovnitř a zabouchl za mnou dveře.

„Musíme za Jacobem,“ chytl mě za ruku a začal mě táhnout nahoru po schodech. Klopýtala jsem za ním. Dotáhl mě až k vyřezávaným dveřím, kde mě pustil a zaklepal. Nadechla jsem se a připravila se. Dveře se otevřely... a...

A dál? Dál už nebylo nic... Tohle zkrátka nedopadlo dobře.

Eliška Janoušková

Jsem lavička v parku

Ach, žít jako lavička v parku. Toť již jistě sebou přináší život klidný a příjemný. Jen si zde tak v naprostém klídku existuji. Neobklopuje mě nic, než jen mohutné stromy s hustými zelenými korunami. Nelze slyšet nic, než jen zpěv ptáků a smějící se lidi. Nemohu to popsat jinak než perfektní život. Opravdu perfektní?

Jak tak o tom přemýšlím, přesto se zde v té idyle našel jeden menší problém. A tím je fakt, že už stojím čtyřicet let na stejném místě! Chápete, jaké to pro mne při všem to klidu a v konečném vyznění bylo peklo? Den co den koukat jenom na jedno jediné místo před sebe. Vidět lidi, kteří si žijí svoje životy, mají rodiny, přátele. Pozorovat ptáky, kteří si volně nade mnou lítali a vysmívali se mi svým zpěvem.

Jedinou mojí útěchou v té bezmocnosti byli mí staří přátelé, moje stromy. Ty totiž tady, na stále stejném místě stály, dokonce mnohem mnohem déle nežli já, a tak chápou, jak se cítím. Přesto však trpím víc než oni. Na rozdíl od nich musím několikrát denně na sobě udržet váhu přesahující často 80 kilo. Možná, že ty stromy drží mnohem větší tíhu svého listí, jenže já už jsem na tohle tahání trochu moc stará.

Ach, má stará prkna. Už to bude 5 let, kdy mi jedno zadní prasklo. Byla bych mnohem radši, kdybych už konečně mohla jít do důchodu. Dokonce i můj vlastní zánik, smrt, by mi byla milejší, než zde stát do konce časů. To raději skončit někde na smetišti nebo líp, ve spalovně. Proč zde stále musím stát, když ani nebudu moct vyplnit svůj účel, pro který jsem byla vyrobena? Stačí, aby mi vypadly jen další dvě plaňky, a už bych na tomhle místě vypadala jako nějaká relikvie dávné minulosti. A nesloužila ničemu víc, než jen jako patník pro zaběhlé psy. Případně bych se stala jenom dalším místem pro odhazované odpadky. Nic, než jen pár šutrů u cesty. Pokud teda tahle cesta, která kolem mne vede, vydrží stejně dlouho jako já.

Bohužel nelze nic dělat, jelikož můj osud mi byl předurčen a vzpírat se proti tomu je jaksi nemožné. Tak tady to máte. Život lavičky vlastně není nic víc, než jen špatný vtíp.

Ladislav Sudek

Co vyprávěla lavička

Dnes ráno, když se slunce vyhouplo na oblohu, přineslo s sebou i krásnou paletu barev. Viděla jsem rudě červenou, po chvíli oranžovou a nakonec i růžovou. Ptáci zpívali obvyklou ranní píseň a já se nemohla dočkat nového dne a nových příběhů, které mi poskytnou.

Brzy ráno si na mě sednul mladý muž v obleku. Hnědé dlouhé vlasy si neustále upravoval a asi místo snídaně si dopřál cigaretu. Potom mu někdo zavolal a dal mu najevo, že má okamžitě vyrazit tam, kde ho potřebují. Byl mi sympatický, jenomže když dotelefonoval, tak si o mně cigaretu típnul. To mě naštvalo.

Pak se dlouho nic nedělo. Myslela jsem, že proto, že ta spálenina je vidět a kdo by si chtěl sednout na popálenou lavičku? Potom mi došlo, že většina lidí pracuje a děti jsou ve škole. To pro mě znamená, že teď nastane obrovská, otravná nuda.

Víte, pro každou lavičku, tedy i pro mne, je nejhezčí, když si na nás lidé sednou a my se aspoň na chvíli staneme součástí jejich příběhů. Jsem pozorným posluchačem. O jeden příběh se teď chci s vámi podělit. Nedávno si na mě sedly dvě kamarádky. Jedna byla spíš malá, druhá vyšší, ale štíhlá. První měla dlouhé blondáté vlasy. Když se opřela, okamžitě zapletly do mých šroubů. Přesto, že její vlasy byly světlé, sama byla oblečená v černém a i své modré oči si zvýraznila černou barvou a plné rty vínovou rtěnkou. Moc se mi to líbilo. Ta vyšší dívka měla krátké hnědé vlasy, které jí dosahovaly po ramena. Nebyla moc namalovaná. Květinové šaty měla po kolena a vypadala něžně a mile. Ze světlovlase holky zase vyzařovalo sebevědomí a po celou dobu se usmívala od ucha k uchu. Hned se mi obě dvě zalíbily... Nemohla jsem se dočkat, o čem si budou povídat a co se dneska dozvím.

„Netuším, co se mu honí hlavou a už mě to začíná pěkně unavovat. V jednu chvíli jsem pro něj všechno po čem toužil a vyslechnu si tisíc slibů, ale nakonec mě stejně zklame,“ pronesla smutně hnědovláska. Jednu nohu měla přes druhou a vyzařovala z ní elegance a umírněnost.

„Říkám ti: ten kluk si tě jen namotává. Problém je, ale v tom...“, nedokončila větu její světlovlásá kamarádka. Sekundovou pauzu ukončí s povzdechem ta druhá: „...že mi na něm záleží.“

„Zuzi, ty víš, že vždy budu stát při tobě, ať už budeš s ním nebo ne, ale nesnáším dál se dívat na to, jak ti

ubližuje. Znáš můj názor na něj a vím, že si zasloužíš víc, než co ti nabízí.“

(Takže krátkovlasá holka se jmenuje Zuzka. Hezký jméno, ale štve mě, že si vybrala někoho, kdo jí jen tahá za nos .... Pardon, ale nemůžu jen tak poslouchat a necítit se do nich. Taková už prostě jsem).

„Ach jo, jsi snad jediná, kdo mě za to nesoudí. Prostě počkám, jestli se to nějak vyvine a nechám to na něm. Už se nehodlám snažit dál.“

„To je skvělý. Jseš si ale jistá, že to zvládneš? Tohle není úplně tvůj styl.“

(Ty krásu. Je upřímná. To se moc často nevidí. Jsem zvědavá, jak to vezme Zuzka).

„Máš pravdu. Ne, nejsem si jistá, ale aspoň se pokusím. Prostě kdykoliv, když se mu budu chtít ozvat, zavolám ti a ty mi to musíš rozmluvit.“

(Tak jo, Zuzka to vzala v pohodě a ještě si řekla o pomoc. Stojím tu dost dlouho na to, abych věděla, že tohle není opravdu běžné chování).

„Jako kdybych to nedělala doteď!“ Obě dvě se začaly smát. *(Jejich konverzace plyne jako jemný potůček a je vidět, že Zuzka kamarádce hodně důvěřuje. Ještě jsem ale nerozpletla jednu záhadu. Jaká je světlovlásá holka?).*

„A co ty Tery? Líbí se ti někdo od té doby, co jsme se viděly naposled?“ zeptala se Zuzka. *(Aha, takže její kamarádka se jmenuje Tereza. Zajímavé).*

„Viděly jsme se včera,“ vyhýbá se Terka otázce. *(Hmm, to je ještě zajímavější).*

„To je detail. Vyhýbáš se otázce.“ *(Ha já to říkala).*

„No, já na tohle moc nejsem.“ *(Terka je asi uzavřená, minimálně co se týče jejích citů).*

„Ty? Ty, která čteš samý romantický knihy?“

„No, nevím, jestli všechny jsou romantický.“

„Počkej, já neskončila... Ty, která tak miluješ zamilovaný filmy.“

„Miluju? To je dost silné slovo.“

„Ty, která má ty nejlepší rady co se týče vztahů a citů? Myslím, že umíráš touhou se do někoho zamilovat. Tak se tě ještě jednou ptám. Líbí se ti někdo?“

Terka málem umřela smíchy. *A já jsem z toho pochopila, že je romantička.*

„Kdyby tu někdo byl, věděla bys o tom jako první,“ ujistila Zuzku. „Navíc mám teď hodně školy. Opravdu nepotřebuju tahat za sebou nějaký mimino a představovat ho jako svého přítele. Možná anebo dokonce v ten v ten nejhorší čas se objeví ten pravý. To jsi mi sama řekla, a měla jsi pravdu.“

(Tereza je pravděpodobně v tomhle přátelství tou silnější, ráda pomáhá a myslím, že jí to tak i vyhovuje. Hlavně ať ona není tou, která potřebuje pomoc...Zuzka jí ale tohle zacházení s ní samotnou nehodlá dovolit. Chce, aby se otevřela. Moc na ni netlačí, ale ví, že si potřebuje ulevit... Tereza už neví, co odpovědět, když se náhle podívá doleva, do centra parku, a oči jí málem vypadnou z důlků... Okamžitě se začala upravovat. Rozhodně jí někdo nebo něco znervoznilo a nejsem jediná, která si toho všimla).

„Chováš se divně. Ještě divněji, než obvykle, co se děje?“

Dokončení na poslední straně 16

Čarodějnice

Už si pátým dnem myslím, že jsem blázen. Když něco někam položím, tak už to tam do několika minut není. Nebo třeba mi vypadla flaška z ruky, a na zemi prostě nebyla. Tak jsem se rozhodla, že si zajdu za psychiatrem. Jo. Já jsem se ještě nepředstavila. Jmenuji se Wanda, a to co se mi stalo, není nic obvyklého. Stalo se mi něco, co vám určitě ne. No Tak čtěte dál. Když jsem byla u psychiatra a začala jsem mu o všem vyprávět, tak jsem si uvědomila, že to všechno mělo jednu společnou věc. Pokaždé, když se mi něco takového stalo, tak jsem byla vztekla. Doma jsem se rozhodla, že to vyzkouším. Položila jsem na stůl lahev s vodou a začala myslet na svého otce. Víte, můj otec byl asi ten nejhorší člověk na světě. Pil alkohol, a když měl zlost a byl zrovna opilý, tak mě hrozně mlátil. No, ono to asi fungovalo. Kolem té flašky se najednou začala objevovat taková rudá pára, a pak ta flaška prostě zmizela. Ani ta pára už tam nebyla.

Někdo zazvonil. Šla jsem otevřít a za dveřmi byla žena. Vypadala asi na 40 let. Řekla mi: „Ty jsi čarodějnice! Musíme tě popravit.“ Já jsem odpověděla: „Paní, proč my? Vždyť jste jenom jedna!“ Najednou pak odněkud zpoza rohu vyšlo asi třicet lidí. Pak na mě někdo hodil kámen, a já jsem omdlela. Když jsem se probudila, byla jsem se přivázaná k nějaké kládě a žena, která mi předtím řekla, že jsem čarodějnice, držela v ruce pochodeň a povídala: „Konečně ses probudila. Tak teď tě podpálíme!“ A prostě tu pochodeň na mě hodila. V ten moment jsem mrkla—a byla jsem zase doma. Znovu jsem omdlela a najednou jsem se nemohla ani pohnout. Měla jsem zavřené oči a nemohla je otevřít a nemohla jsem nic říct. A v tu chvíli jsem zaslechla nějaké hlasy lidí, ale stále jsem nic nemohla dělat. „Má pořád tep! Rychle, musíme jí pomoci“, slyšela jsem.

Potom jsem se začala konečně hýbat ... Ale to jsem už nebyla já. To byl duch. Viděla jsem sama sebe, jak ležím na nemocničním sále, ale neměla jsem už tep. Když jsem na kohokoliv promluvila, tak mě neslyšel a mohla jsem procházet vlastně přes cokoliv. Znamenalo to, že jsem mrtvá. Rozhodla jsem se, že budu cestovat po světě, protože si můžu dělat, co chci...

Jenže jednoho dne jsem se chtěla posadit na lavičku a moc jsem se lekla. Já totiž tu lavičku cítila. To znamenalo, že jsem zase člověk. Najednou kolem prošel nějaký pán a já se ho zeptala: „Vidíte mě?“ A on řekl: „Proč bych vás neviděl!?!“

Byla jsem zase člověk, a tak jsem napsala tenhle text. Avšak asi před třemi dny jsem našla papírek, na kterém bylo, že až dopíšu tenhle příběh, tak budu zase duch. A stalo se. Nevadí. Rozhodla jsem se, že se budu procházet po světě. *Tomáš Vu*

Pravda vyšla najevo

Jmenuje se Adam Novotný. Je mu 12 let. Má zrzavé vlasy a je taky nejchytřejší a nejpopulárnější ve škole. Jeho dvojče se jmenuje se Matěj. Ten je ale úplně opak svého bratra. Není populární ve škole, není tak chytrý a taky má blondáté vlasy. Přestože jsou dvojčata, jsou každý jiný a nemají se moc rádi. Adam má ale jednoho velkého nepřítele, který se jmenuje Ivan. Ivan ho doslova nesnáší. To proto, že byl dřív nejlepší ve škole on, ale pak ho Adam předběhl. A od té doby se ho snažil šikanovat a ztrapňovat před ostatním.

V pondělí vstala dvojčata a připravovala do školy. Matěj volal na Adama: „ADAMEEEEE! Pospěš. Já taky potřebuju na záchod! Ještě přijdeme do školy pozdě!“

Adam: „Jo jo, za minutku. Musíš být trpělivý!“ Dvojčata konečně vyrazila do školy. A potkala Ivana, který se na ně usmíval. Ivana zavolal: „Ahoj, Adame! Mám pro tebe překvapení v ředitelně!“ Adam se podívil a řekl si: „Co do něj proboha dneska vjelo?“ Bál se, protože když mu Ivan řekl, že má pro něho překvapení v ředitelně, a ještě s úsměvem, tušil, že to bude něco špatného. Vešel do ředitelny. Ředitel vypadal naštvaně a řekl: „Adame, jak si mohl provést takovou věc? Nebudeš chodit naší školy! Už jsem zavolal i tvoje rodiče.“

Adam byl v šoku, i jeho rodiče byli v šoku. Pak jim ředitel ukázal video, kde Adam kradl odpovědi do testu a pak posprejoval auto pana ředitele.

Adam byl zděšený. „Já to ale nebyl. Věřte mi. To je nějaký podvod. Já bych to nikdy neudělal. Nebyl to někdo jiný?“

Ale pan ředitel řekl, „NE! Jenom ty máš zrzavé vlasy... Takže si vezmi věci od skříňky a běž pryč. Nemáš tu co dělat.“ Když si Adam šel pro věci, zahlédl Ivana a Matěje, jak si povídají v tělocvičně. Oni ho neviděli a povídali si. Adam je v úkrytu poslouchal.

Ivan: „Dobrá práce, kamaráde! Hezky jsi to video zfalšoval. Teď budu zase tím nejpopulárnějším ve škole já. Tady máš peníze. A běž, ať nás nikdo spolu nevidí.“ Adam schovaný za dveřmi si všechno nahrál. Byl velice zklamaný tím, co udělal jeho bratr. Pak šel za panem ředitelem a všechno mu ukázal. To video natočil Matěj. Všechno bylo na něj nahrané. Pan ředitel se rozzlobil ještě víc. Pak si pozval do ředitelny Ivana i Matěje a vyhodil je oba.

Linda Phi

Šťastný konec

Maminka Alberty pracovala jako švadlena a tatínek byl myslivec. Jednou po večeri šel tatínek na hory. Když Alberta ráno vstala, maminka nespala a plakala. Alberta se zeptala: „Proč brečíš?“ Maminka odpověděla. „Tatínek v horách uklouzl a spadl. Nikdo neví, kde.“ Alberta byla velmi smutná. Brečely spolu celý den celou noc, až už neměly sílu. Další den šla Alberta pro dřevo, a našla tatínka v bezvědomí pod skálou. Alberta nechala hromadu dříví a hned rychle běžela domů a hlasitě volala: „Mami, mami, našla jsem tatínka.“ Maminka hned zavolala záchranku. Po pět týdnů se dalo všechno do pořádku. Tatínek to přežil. Alberta a maminka byly tak šťastné, že i slzy byly vidět. *Linda Phi*

TECH-STOR

Recenze na hru: Elite Dangerous

SEZNÁMENÍ

Hra byla vydána 2. dubna roku 2015. Byla vytvořena vývojáři z Frontier developmants a byla publikována také Frontier developmants. Vývojáře můžeme znát z titulů Jurassic world evolution nebo Planet coaster.

ŽÁNŘ

Vesmírný simulátor, letecký, MMORPG

NÁPLŇ

Jedná se o obrovské simulátorové mmorpg, kde se stane kapitánem své vesmírné lodě. Tito kapitáni ve hře jsou označováni jako Commander. Hra nemá svůj příběh a ani ho mít nemusí, protože sami hráči tvoří příběhy jediné co by se mohlo vzít jako příběh jsou eventy (události), které vyprávějí a dávají úkoly pro hráče. Ale to je tak vše k příběhu.

Hráč si tvoří svůj vlastní příběh. Může se stát obchodníkem, vojákem, vojevůdcem, objevitelem, zabijákem, poslíčkem a vlastně ve své podstatě mohou být čímkoli kdo chce být. A to samé se děje i s vesmírnou lodí. Každý vždy začne se základní lodí jménem Sidewinderem, ale i přesto, že se jedná o základní loď, je obrovská a má dvě patra.

Postupně se může každý hráč dostat k jiným lodím, a to od malých až k těm obrovským, jako je například Anaconda. Loď se taktéž řadí do firem Faulcon DeLacy, Zorgon Peterson, Core Dynamics, Gutamaya, Saud Kruger a mnoha dalších.

Každá loď může být upravována podle fantazie každého hráče do všech detailů, ať už se jedná třeba o reaktory, štíty, trysky, ale také si každý dle libosti může vylepšit nejrůznější kosmetické věci, kam patří třeba barvy, hlas počítače či o zbarvení kourů a podobně.

HRATELNOST

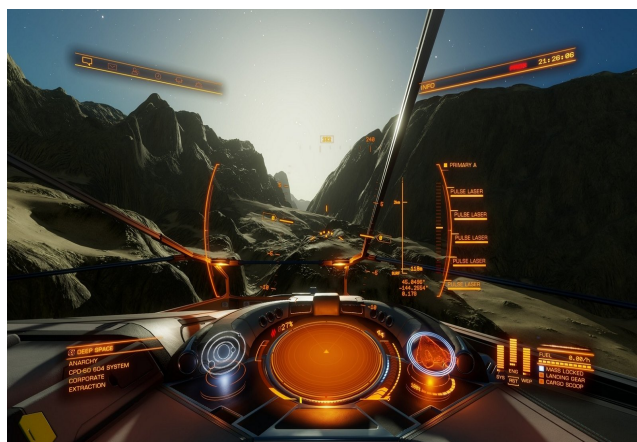
Hra začíná tím, že si vytvoříte svého vlastního pilota/commandera, který vás bude reprezentovat. Po úspěšném vytvoření postavy vám hra nabídne dobrovolný tutoriál a návod, jak ovládat svojí loď.

Tutoriál jak se ovládá vesmírná loď je silně doporučován. Tento tutoriál vás sice nenaučí více pokročilých věcí, například jak funguje nastavování energie, ale to už se naučíte během letu. Tutoriál je tu hlavně od toho, aby vás naučil perfektně zvládnout základy.

Na jeho konci dostanete automaticky první úkol, který je zdánlivě velice jednoduchý, a to, že se jedná se o doručení zásilky z bodu A do bodu B. Prověří ale, do jaké míry jste hru pochopili.

Od této chvíle, tedy od chvíle, kdy splníte tento úkol, tak je v podstatě už jenom a jenom na vás, jak budete ve hře pokračovat.

Ještě by se hodilo doplnit jednu věc, a to tu, že vždycky, když noví hráči začínají ve startovací zóně, tak do ní nemají přístup pokročilejší hráči.

ZÁVĚR

Hra Elite Dangerous je velice zajímavá a propracovaná a dalo by se říci, že se jedná o simulátor v ovládání vesmírného plavidla.

Je dobře optimalizovaná a po grafické stránce je fakt nádherná a plná míst lákajících na důkladné prozkoumávání.

Ovládání je intuitivní, ovšem není pro každého, a takhle by se mohla tato hra taky nejlépe a nejlépeji popsat.

Je to hra s výbornou hratelností a multiplayerem, ve kterém se rozhodně nebude nikdo a nikdy ani trošku nudit.

Ovšem to, co hru trochu snižuje, je občasný pocit opakování. Proto této hře uděluji 8/10 bodů a doporučuji ji každému, kdo má rád vesmír MMORPG a létání.

Marek Stolarik

Co vyprávěla lavička

Dokončení ze str. 13

„Vidíš tamhle toho kluka u lampy? Mám s ním matiku a jsem z něho vždycky celá nesvá. Prakticky kdykoliv, když něco podělám, je u toho. Pořád mě provokuje a tak se mu radši vyhýbám.“

„Počkej, myslíš toho hrozně hezkého světlovláseho kluka? To je přeci přesně tvůj typ! Hele, už mi jasný důvod, proč jsi z něho tak nesvá.“

„Takhle bych ho rozhodně nepopsala.“

„Jo, aha. A proč hned jak sis ho všimla, ses začala červenat a upravovat se? No, proč? Jo, a mimochodem míří přímo sem.“

(Všimla jsem si, že Terka na to nic neřekla, jen se vyděšeně koukla a ještě víc zrudla. Nevím, jestli na to nechce nic říct, nebo jestli jí došla slova).

„Hlavně buď v klidu,“ snaží se jí uklidnit Zuzka. Nefunguje to. Přímo k nim se právě žene vysoký kluk. Může mu být tak šestnáct, sedmnáct, víc ne. A Zuzka měla pravdu. Je opravdu moc hezký. Zastaví se u nich a začne konverzaci.

„A já, zase jsi rudá!“ Zasměje se vesele. „Někdy bych tě chtěl vidět ve tvé normální barvě.“

Tereza neodpovídá, jen se trapně pousměje. Mezi nimi ale zcela zjevně přelétávají jiskry, jenže Terka neví, jak s tím má pracovat.

(Upřímně, jako zkušená lavička jsem čekala, že Terka bude umět pracovat se vztahy a s city. Hned jak ji poprvé uvidíte, je vám taky jasné, že té holce sebevědomí nechybí. Chodí s hlavou vzhůru, mluví jasně, s rozmyslem. A teď? Jako by se snažila schovat ve své černé bundě a když promluví, koktá a zdá se, že za každým jejím slovem, se ukrývají pochyby. Je šílené, co s lidmi udělají city).

„Já bych tě zase nemusela vidět vůbec!“

Tak jo, rozhodně používá sarkasmus jako obranu. Naštěstí ten kluk pochopil, že to nemyslela vážně. Teda doufám, že to nemyslela vážně, a začal se smát.

„Já jsem Zuzka,“ představila se druhá. Asi se i snažila zachránit svou pomalu umírající kamarádku.

„Mates.“

„Prý chodíš na matiku s Terkou.“

„Jo, je nejlepší ve třídě. No, druhá nejlepší.“ Mrkl na Terku, která určitě rozmyslí, jakým nejrychlejším způsobem se odsud dostat. Jenže tohle ji určitě vytočilo. Protočila oči a rozhodně se chystá zaútočit.

„Ha, to určitě. Měl by ses ještě jednou kouknout na svůj a můj průměr a potom mluvit.“

Nevypadal ublíženě, ani naštvaně, ale zaujatě.

„Ty ses koukala na můj průměr?“

„Nelichoť si, jo?“

(Kdybych měla lidský obličej, rozhodně by teď vypadal jako ten Zuzky. Vykulenýma očima bych je bez mrknutí pozorovala. Určitě se hodně snaží neotevřít pusku údivem, ale usmívá se).

„Tvoje kmoška mě moc nemusí, že jo?“ přetočí konverzaci směrem k Zuzce.

„Ne, když se s někým dohaduje, znamená to, že jí nejste jedno. A to je u ní hodně vzácný.“

(Divím se, že Zuzka ještě není mrtvá, když sleduju, jakým pohledem jí právě Terka vraždí).

„Zajímavé, hodně zajímavé. No nic, až si Tery

řekneš, že si se mnou nebudeš chtít jen hádat. ozvi se. Musím už jít.“

„Ahoj!“ rozloučí se milým hláskem Zuzka.

„Ve tvých snech,“ protočí opět oči Terka.

„Aha! Takže tě baví se s ním hádat.“

„Ty vůbec nemluv. Co to sakra bylo?“

„Jako co?“

„Nejsi jí jedno, a to je u ní vzácný,“ napodobila Zuzčin jemný hlas Terka. Nebyly na sebe naštvané, protože se obě hned začaly smát.

Uběhlo asi 20 minut. Kamarádky se bavily o různých tématech, až vážným, ale přejícím hlasem Zuzka řekla: „To se ti ani trochu nelíbí?“

„Už jsem ti říkala, že na tohle moc nejsem.“

„Nebo ti prostě vadí, to jak se kvůli němu cítíš a nemáš nad tím kontrolu?“

„Ne tím to nebude.“ Obě se zasmály.

„Ten kluk se zdá milý, chytrý a má tvůj humor. A taky řekl, že když budeš chtít, pozve tě na rande!“

Terka vytřeštila oči. „Počkej co?“

„No, řekl ať se mu ozveš.“

„Ne, to on jenom dělá, aby mě vytočil.“

„On s tebou flirtoval!“

„Ne.“

„Panebože ano!!“

„Zatraceně.“ Terka se chytla za hlavu, ale potom se začala usmívat. Tak, jak se neusmívá ani, když je se Zuzkou. Její oči se začaly třpytit a hned bylo jasné, že se jí není lhostejný. Zuzka ji pohladila po hlavě.

„Ted, od tebe dostanu moudra, že ano?“

„Někdy musela přijít řada i na mě. Okamžitě mu zavolej a vypadni odsud. Jdi s ním.“

„Ani náhodou. Bude si o mně myslet, bůh ví co. Navíc říkal, že musí někam jít. Má teď práci a ještě k tomu nemůžu tě tady nechat samotnou.“

„Výmluva. Jeho výmluva. A já to zvládnou.“

„Tak dobře.“

(Terka vyskočila s lavičky, poděkovala a nadšeně Zuzku objala a hned začala volat Matesovi.

S telefonem na uchu ještě kamarádce zamávala a obrovským úsměvem zmizela v parku. Už jsem ji neviděla.

Zuzka seděla dál na mně. Jemný vánek si hrál s jejími vlasy a ona o čemsi přemýšlela... Někdy si přeju, abych

uměla číst myšlenky, jenže teď jsem po tom přímo toužila. Její tvář nevypovídala o ničem, co se jí honí hlavou.

Ani držení těla nic neříkalo. Byla nepopsatelná. Tělo bez duše. Podle mě se zasekla na jedné myšlence a nevěděla, kudy kam. Nebo to věděla moc dobře, ale odmítala si to přiznat. Myslím, že jsem jí sloužila jako poslední místo, kde ještě pořád se může držet toho, co už dávno měla nechat za sebou).

Mohla takhle sedět asi 10 minut. Nakonec se přece jen pohnula. Přitáhla si k sobě kabelku a začala v ní hrabat. Vytáhla telefon a napsala jednu jedinou zprávu: „Už nechci s tebou dál

pokračovat. Chci něco, co mi ty nikdy nebudeš schopný dát. Už jsem si to musela přiznat. Musím tě nechat jít, i přesto, jak moc mi na tobě záleží. Sbohem.“

Zastrčila mobil zpátky do kabelky, hluboce se nadechla a usmála se. Mám pocit že se jí ulevilo. Vzala si své věci a odešla.

Alice Hynková